

Vitazstvo Srdca

PANNA MÁRIA,
ZORNICA NOVEJ EVANJELIZÁCIE

Rodína Panny Márie

2014 (IV) / č. 99

„Panna Mária, Hviezda na začiatku tretieho tisícročia“

porovn. svätý pápež Ján Pavol II. vo svojom apoštolskom liste

Tertio Millennio Adveniente

„Víťazstvo je zverené Panne Márii!“

Celosvetovo sa v priebehu posledných desaťročí – a to v rôznych cirkevných grémiách rozmýšľalo nad tým, akým moderným spôsobom by sa dal dnes Kristus priniesť národom. Boli pripravené dobre premyslené pastoračné plány, boli vytvorené komisie, organizovali sa medzinárodné kongresy a využívali sa moderné masovokomunikačné prostriedky, samozrejme, s tým najlepším úmyslom. A predsa na mnohých miestach dosahujú tieto snahy iba malý úspech. Je to snáď preto, že sa príliš málo bralo do úvahy povolanie Panny Márie? O tom, akú moc dal Boh Panne Márii, aké jedinečné postavenie a akú úlohu jej zveril ako univerzálnej sprostredkovateľke milostí pri evanjelizácii národov, dosvedčujú príklady uvedené v tomto vydaní nášho časopisu.

*U*ž koncilový pápež Pavol VI. udelil Panne Márii titul Hviezda evanjelizácie. Svätý pápež Ján Pavol II. nasledoval svojho predchodcu a Pannu Máriu nazval nielen Hviezdou novej evanjelizácie, ale jej zasvätil dokonca celý svoj život a celý svoj pontifikát slovami „Totus tuus“.

Ako Matke Cirkvi, ba dokonca celého ľudstva, jej Boh zveril vedenie a ochranu všetkých svojich detí. Preto ona dokáže prostredníctvom svojho povolania Spoluvykupiteľky a svojou mocou Orodovníčky priviesť ľudí späť k svojmu Synovi. Čo nedokáže žiadna pastoračná metóda, to dosiahne ona, pretože ona je tá, ktorá vytrhne svoje deti z moci satana a sprostredkuje im Duchu Svätého, Božiu lásku. Najlepšie potvrdenú vidíme túto pravdu vtedy, keď si spomenieme na milostivé miesta, kde sa Panna Mária zjavila: v Zaragoze a v Guadalupe, v Lurdoch, Fatime alebo v Tre Fontane pri Ríme. Táto Matka učinila v dušiach nespočetné množstvo obrátení a zázrakov, čo by nebol schopný urobiť žiaden kňaz, nech by žil čo akým svätým životom. V snahe prinášať Krista odkresťančeným a od Boha vzdialeným národom by sme sa mali opäť upriamiť na Pannu Máriu. V tom nám dal príklad svätý pápež Ján Pavol II., a to výnimočným spôsobom, keď zveril Panne Márii svoj apoštolát. Pri každej pastoračnej návšteve jej zasvätil danú krajinu a jej obyvateľov. Prvá cesta jeho pontifikátu ho

viedla do Guadalupe a posledná do Lúrd. Bol presvedčený o tom, že evanjelizácia s trvalými plodmi je možná len s Pannou Máriou – pretože Boh to tak chce. Lebo ako si pred 2000 rokmi vyvolil Pannu Máriu na to, aby sa stal človekom, tak si aj dnes praje, aby sme ho k národom prinášali skrze ňu. Boh zveril Panne Márii, apokalyptickej Žene, víťazstvo nad satanom. To opisuje nielen apoštol Ján v 12. kapitole Apokalypsy, to dosvedčuje aj Panna Mária vo Fatime, keď vo svojom posolstve z 13. júla 1917 hovorí: „... *chcem vás poprosiť, aby Rusko bolo zasvätené môjmu Nepoškvrnenému Srdcu a aby bolo zavedené zmierujúce sväté prijímanie na prvú sobotu v mesiaci. Ak budú moje prosby splnené, Rusko sa obráti a nastane mier. ... Napokon však moje Nepoškvrnené Srdce bude triumfovať. Svätý Otec mi zasväti Rusko, ktoré sa obráti a svetu darujem obdobie mieru a pokoja.*“ O tom bol presvedčený aj svätý pápež Ján Pavol II. Z tohto dôvodu cituje vo svojej knihe *Prekročiť prah nádeje* kardinála Hlonda, bývalého primasa Poľska: „*Víťazstvo – keď príde – príde skrze Máriu.*“

Aj vizionárka z Amsterdamu počula slová dôležitého významu: „*Dobre chápte tieto slová: aj Pán potreboval svoju Matku, aby sa mohol narodiť. Cez matku prichádza život. Preto musí byť opäť prinesená do vašich kostolov a medzi národy a uvidíte rozkvet.*“ (25.3.1973)

Pastierka vedie svoje stádo

Keď don Bosco (1815-1888) rozprával pápežovi Piovi IX. na audiencii v roku 1858 o vzniku svojho rozkvitajúceho diela s mladými v Turíne, pápež ho poprosil, aby presne spísal všetky výnimočné udalosti, ktoré s tým boli spojené.

Don Bosco teda poslušne písal svoje Spomienky, ktoré sa začínajú prvým z jeho 180 snov, v ktorých dostal nadprirodzené poznanie skrytých vecí i budúcnosti.

*P*rvý vizionársky sen z detstva, v ktorom hrala Panna Mária ústrednú úlohu, zanechal v deväťročnom Jankovi nezabudnuteľný dojem na celý život. V prorockej vízii videl Giovanni veľký zástup veselých chlapcov, ktorí sa smiali a hrali. Tých, ktorí nadávali a kliali, sa on sám snažil umlčať údermi a tvrdými slovami. Vtedy sa mu zjavil vznešený muž, ktorému žiarila tvár a mal oslnivo biely odev. Chlapca oslovil menom a priateľsky mu povedal: „*Postav sa na čelo chlapcov! Nie údermi, ale dobrotou a láskou ich získaš za priateľov. Začni teda ihneď, poučuj ich o ošklivosti hriechu a o vzácnosti čnosti.*“ Zmätený Giovanni namietal, že on je predsa iba chudobným, nevzdelaným dieťaťom, a muža sa opýtal: „*Kto ste, že si prajete odo mňa také nemožné veci?*“ Vtedy mu muž odpovedal: „*Dám ti učiteľku. Pod jej vedením získaš múdrosť. Bez nej je všetka múdrosť hlúposťou.*“ – „*Ale kto ste vy?*“ – „*Som Synom tej, ktorú ťa tvoja matka učila zdraviť trikrát za deň*“ (v modlitbe Anjel Pána - pozn. redakcie).

*V*tom okamihu uvidel Giovanni paniu s majestátnym výzorom, v plášti posiatom žiarivými hviezdami. Vzala ho láskyplne za ruku a upriamila jeho pozornosť na skupinu chlapcov; no namiesto nich tam teraz stáli capy, psy, mačky, medvede a iné zvieratá. „*Toto je tvoje pôsobisko,*“ povedala. „*Staň sa pokorným, silným a smelým. Čo sa teraz stane s týmito zvieratami, to ty neskôr urobíš s mojimi synmi.*“ Zrazu sa pred očami malého chlapca zmenili všetky divé zvieratá na krotké

baránky, ktoré okolo žiariaceho muža a krásnej panej teraz poskakovali a radostne bľáčali. Nič z toho nepochopil a s plačom prosil nebeskú paniu o vysvetlenie. Vtedy mu ona priateľsky položila ruku na hlavu a povedala: „V správnom čase všetko pochopíš.“ V tom momente sa chlapec prebudil. Bol ešte stále akoby omámený; ruky ho boleli od uštedrených úderov a na tvári cítil bolesť z úderov, ktoré dostal on. Omnoho viac sa však zamýšľal nad slovami toho muža a onej panej, takže už zaspáť nemohol. Keď o tom ráno rozprával svojej rodine, jeho matka vážne povedala: „Ktovie, raz možno bude z teba kňaz.“

K keď si Giovanni neskôr ako 16-ročný gymnazista robil starosti, že kvôli chudobe bude musieť štúdium ukončiť, a tým sa zriekne aj svojej túžby stať sa kňazom, opäť videl vo sne Pannu Máriu, tentoraz ako pastierku. Kráčala pred veľkým stádom a hovorila: „Giovanni, celé toto stádo zverujem do tvojej starostlivosti.“ – „Ale ako to mám urobiť – nakrmiť a ustrážiť toľko oviec a baránkov?“ pýtal sa. „Kde pre ne nájdem potrebnú pašu, kam ich mám zaviesť?“ – „Neboj sa! Budem stáť pri tebe,“ upokojila ho Panna Mária a svoje slovo aj dodržala. Zázračným spôsobom sprevádzala dona Bosca v jeho veľkom diele pri záchrane ohrozenej mládeže.

Všetko sa začalo jedným Zdravas' Mária

Určite to bola nebeská Pastierka, ktorá mu na sviatok Nepoškvrneného počatia Panny Márie (8. decembra 1841) priviedla prvého zverenca. Keď sa v sakristii františkánskeho kostola v Turíne don Bosco ako 26-ročný novokňaz pripravoval na svätú omšu, zrazu mal pred sebou neznámeho chlapca. Ten však nevedel miništrovať, a preto ho nahnevany kostolník hnal von z kostola. „Prečo bijete toho chlapca?“ pýtal sa don Bosco. „Je to môj priateľ!“ – „Tento tulák je váš priateľ?“ – „Áno, zavolajte ho späť, musím sa s ním porozprávať.“ A tak zostal vystrašený chlapec na svätej omši. Z rozhovoru sa potom don Bosco dozvedel, že tento 16-ročný chlapec je sirota, volá sa Bartolomeo Garelli a pochádza z mesta Asti. Bol murárskym učňom, no nevedel čítať ani písať a nevedel sa ani modliť. „Vieš spievať?“ spýtal sa ho mladý kňaz. „Nie!“ – „Vieš písať?“ a vtedy prebehol chlapcovou tvárou úsmev a don Bosco vedel, že si získal jeho dôveru. Bartolomeo nebol ani na prvom svätom prijímaní a nepoznal ani katechizmus. „Prišiel by si, keby som ti ho vysvetlil?“ – „To áno, veľmi rád!“ – „Dnes večer?“ – „Áno!“ – „Alebo aj teraz?“ – „S potešením!“ Skôr ako don Bosco začal túto nezvyčajnú katechézu, kľakol si a vrúcne sa pomodlil jeden Zdravas'. Prosil Pannu Máriu o pomoc, aby mu vyprosila milosť zachrániť dušu tohto úbohého chlapca.

O 45 rokov neskôr, dva roky pred svojou smrťou a pri pohľade na všetko dobré, čo so svojimi duchovnými synmi vykonal, povedal tento určite najúspešnejší vychovávateľ svojej doby: „Všetko je dielom Panny Márie. Všetko vyšlo z toho jediného Zdravas', Mária, ktorý som sa vrúcne a s čistým úmyslom pomodlil s jedným chlapcom.“

*R*ozvíjajúce sa priemyselné mesto Turín lákalo masy ľudí, ale iba málokto tu našiel svoje šťastie. Poľom pôsobnosti dona Bosca boli osirelé a zanedbané deti, ktoré sa bezcieľne potulovali ulicami; vykorisťovaní učni a nezamestnaní výrastkovia, zanedbaní chlapci, ktorí žobrali na uliciach mesta, kradli alebo si krátili čas krvavými bitkami v bandách. Okrem toho tu boli aj húfy chlapcov od 12 do 18 rokov, ktorí boli vo väzniciach. Niet divu, že don Boscova veselosť a povestná všestrannosť mnohých mladých priťahovala; ich počet rástol z nedele na nedeľu. Keď už prácu so stovkami

mladých nevládal vykonávať sám, Panna Mária ho podnietila k tomu, aby si vychovávateľov a aj kňazov sám vyformoval zo svojich duchovných synov. A tak sa pod vedením 44-ročného dona Bosca 18. decembra 1859 zrodila kongregácia saleziánov. Mala sedemnášť členov, medzi nimi boli aj dvaja kňazi.

„Panna Mária si sama postavila dom“

K saleziánom sa pridávali mladí muži zo všetkých strán a zo všetkých spoločenských vrstiev. Duchovným centrom tejto saleziánskej rodiny sa už čoskoro mal stať známy mariánsky kostol, o ktorom donovi Boscovi hovorila Panna Mária v jednom sne z r. 1844; vtedy mu ukázala aj pole, na ktorom mal kostol stáť: „*Prajem si, aby sa na tomto mieste, na tejto pôde, ktorá je presiaknutá krvou slávnych turínskych mučeníkov, svätých mužov Solutora, Adventora a Octavia, uctieval Boh výnimočným spôsobom.*“ Don Bosco tam vo sne videl nádherný kostol s nápisom „*Tu je môj dom, odtiaľto sa bude šíriť moja úcta.*“

Počas rokov výstavby don Bosco často opakoval: „*Panna Mária si praje, aby sme na jej počesť postavili kostol a aby sme si ju uctievali ako ,Pannu Máriu - Pomocnicu kresťanov‘. Časy sú smutné. Skutočne potrebujeme pomoc Panny Márie, aby sme si zachovali a obránili svätú katolícku vieru. Tento kostol sa stane materským kostolom našej kongregácie a tiež centrom, z ktorého budú vychádzať všetky ostatné diela v prospech úbohej mládeže, ktorá je ponechaná sama na seba.*“

*H*istória vzniku kostola patrí k najpozoruhodnejším udalostiam v živote dona Bosca. Panna Mária musela pomáhať svojmu synovi, aby uskutočnil to, čo si ona sama priala. Pri prvej splátke, keď mal iba niekoľko mincí, staviteľovi s úsmevom povedal: „*Budte bez starostí, Panna Mária sa postará o peniaze, ktoré sú na stavbu potrebné. Ja som iba jej pokladníkom.*“

Keď sa mala vyplácať robotníkom prvá mzda, spomenul si don Bosco na istú chorú zámožnú dámu. Navštívil ju a poradil jej, aby sa pomodlila novému k Pomocnici kresťanov. Na záver dodal: „*Ak by sa váš stav zlepšil a vy to uznáte za vhodné, môžete prispieť na stavbu kostola Pomocnice kresťanov, ktorý staviame na predmestí Valdocco.*“ Správa o tomto prvom zázračnom uzdravení sa rýchlo rozšírila a všade vzbudila dôveru k Panne Márii, Pomocnici kresťanov.

*M*nohí prichádzali so svojimi potrebami k donovi Boscovi, ktorý vzýval Pomocnicu kresťanov a sprostredkoval jej požehnanie, vyprosoval jej pomoc pri obdivuhodných uzdraveniach a iných zázrakoch. V Janove, Florencii, Miláne, Ríme a Neapole, ako aj vo Viedni, Paríži a v Londýne, všade tam sa utiekali k Pomocnici kresťanov a ako prejav vďaky za mnohé uzdravenia prichádzali do Turína veľkodušné príspevky.

Stavba kostola trvala iba štyri roky, a keď ho v roku 1868 slávnostne posvätili, don Bosco bol šťastný: „*Pán a jeho Matka si chceli poslúžiť úbohým kňazom na uskutočnenie tohto diela. Panna Mária si sama postavila dom. Každý kameň, každý predmet v kostole je dôkazom jednej Máriinej milosti.*“

Patagónia a Ohňová zem patria k najjužnejším častiam Južnej Ameriky. Don Bosco vo svojom sne z roku 1872 videl nádhernú, širokú trávnatú step ohraničenú pohorím Ánd. Videl, ako na týchto stepiach lovili neznámi, hne-do opálení ľudia vysokého vzhľadu s dlhými, nepoddajnými vlasmi. O Indiánoch žijúcich v pampách don Bosco dovtedy vôbec nevedel.

„Z diaľky sa k nim blížila skupinka misionárov, ktorí s radosťou pozerali okolo seba. Pred nimi kráčal zástup mladých. Keď som sa lepšie pozrel, spoznal som v týchto kňazoch našich saleziánov... Ich príchod vyvolal medzi domorodcami radosť. Odložili zbrane, misionárov s úctou prijali a pozorne počúvali, čo im hovorili... Kým sa misionári modlili ruženec, Indiáni sa zbíhali zo všetkých strán... a spolu s nimi sa modlili... Nakoniec svoje zbrane zložili k nohám misionárov a kľakli si. Keď jeden salezián začal spievať známu mariánsku pieseň, Indiáni sa k spevu pridali s takou intenzitou, až som sa zľakol a prebudil som sa.“

Spríevodkyňa na celosvetových misiách

*D*on Bosco mal veľké misionárske pranie – priniesť svetlo evanjelia do tých krajín, kam ešte žiaden misionár nevkráčal. A hoci neustále prichádzali naliehavé prosby z Afriky, Ázie a Ameriky, don Bosco s vyslaním prvých saleziánov váhal; až do roku 1874, keď jasne pochopil, že Indiáni, ktorých mu Panna Mária pred dvoma rokmi v jeho prvom misionárskom sne ukázala, sú pôvodní obyvatelia Patagónie.

A tak sa 11. novembra 1875 konala v turínskom Kostole Panny Márie Pomocnice kresťanov rozlúčka s prvými saleziánskymi misionármi, ktorí odchádzali do Južnej Ameriky. Don Bosco šťastne predpovedal: „*Teraz sa začínajú uskutočňovať slová: „Odtiaľto sa bude šíriť moja úcta.“*“ Odvtedy sa každoročne vo svätyni Pomocnice kresťanov opakovala slávnosť vysielania nových misionárov do sveta. Dnes popri jezuitoch a františkánoch patria saleziáni k trom najväčším mužským reholiam Rímskokatolíckej cirkvi a pôsobia po celom svete. Napriek úspechom a rozkvetu nemožno zabúdať na to, čo mal don Bosco neustále na pamäti a čo dosvedčil aj na konci svojho života: „*Nikdy sme neurobili jediný krok, ktorý by nám predtým nebola ukázala Panna Mária. Všetko v mojom živote uskutočnila Panna Mária.*“

Tajomstvo môjho úspechu

Panna Mária je nositeľkou Krista, je Bohorodičkou. Sám Boh si Panu Máriu vyvolil, aby prostredníctvom nej prišiel na svet a vykúpil nás. Toto poznanie je dôležité pre každú evanjelizáciu a pre každú misiu, kde je, žiaľ, málo trvalých úspechov práve preto, že do nášho života a do našej pastorácie nevčleňujeme Panu Máriu. Nerobíme to napriek tomu, že sme ju za matku dostali od samotného Pána Ježiša, keď zomieral na kríži.

*B*lahoslavená Matka Tereza, najznámejšia misionárka 20. storočia, túto pravdu veľmi dobre pochopila. Pannu Máriu dala ústredné miesto nielen vo svojom živote a pri formácii duchovných

dcér, ale aj vo svojom celosvetovom misijnom diele. Jej misia má preto skrz-naskrz mariánsky charakter. Tejto dôvere k Panne Márii sa malá Agnes Gonxhe Bojaxhiu naučila doma v macedónskom Skopje. Agnes Gonxhe, „*púčik kvetu*“ – ako ju volala jej rodina, neskôr už ako Matka Tereza často zdôrazňovala, aká vďačná je svojej matke, ktorú láskyplne volala Nona-Lok – „*materinská duša*“: „*Vždy, keď myslím na moju matku, príde mi na um slovo svätá, lebo ona sa nám svojimi skutkami a svojou rečou takou javila.*“ Často svojej dcére pripomínala: „*Za všetko ďakuj našej svätej Božej Matke!*“ Ako žiačka vstúpila Agnes Gonxhe do mariánskej kongregácie. Keď mala dvanásť rokov, na pravidelných stretnutiach veľmi pozorne počúvala, keď im miestny kňaz P. Jambreković oduševnene čítal z listov svojich spolubratov jezuitov z misií medzi chudobnými v Kalkate, kde pôsobili od roku 1924. To inšpirovalo Agnes, keď sa rozhodovala o svojom budúcom povolání. A práve preto v roku 1928 opustila rodinu a domov a ako 18-ročná vstúpila v írskom Dubline k loretským sestram, ktoré pôsobili na misiách v Indii.

Vedená rukou Matky

Ako duchovné dedičstvo na cestu povolania dostala Matka Tereza od svojej Nona-Lok vzácnu radu, na ktorú nikdy nezabudla. Na Kongrese rodín v nemeckom meste Kevelaer v mariánskom roku 1987/88 rozprávala o tom otcovi biskupovi Pavlovi M. Hnilicovi, s ktorým ju spájalo viac ako 30-ročné hlboké duchovné priateľstvo a požehnaná spolupráca, ktorá trvala až do jej smrti. Na jeho otázku, aké je tajomstvo jej veľkého misijného úspechu, Matka Tereza odpovedala biskupovi nečakane jednoducho: „*Za lásku k Panne Márii vďačím mojej matke. Keď som sa s ňou raz ako 7-8-ročná prechádzala po parku a ona ma viedla za ruku, povedala mi: ‚Tak ako ťa ja teraz viem za ruku, tak sa nechaj vždy viesť Božou Matkou.‘ A ja teda nerobím nič iné, len sa nechávam viesť nebeskou Matkou. To je tajomstvo môjho úspechu.*“

Už 40 rokov predtým, ako Matka Tereza prezradila otcovi biskupovi Hnilicovi svoj recept na úspech, sa v roku 1947 vydala do slumov Kalkaty, aby tam slúžila najchudobnejším z chudobných. Práve v tom istom období, keď začala svoju misiu, zmocnila sa duše tejto sestry v bielom sári s tromi mariánskymi modrými pásikmi nepredstaviteľná „*hrozná temnota*“. O to pevnejšie sa držala ruky Panny Márie a neprestajne sa modliac preberala prstami perly ruženca. O tom sa mohol presvedčiť každý, kto s Matkou Terezou spolupracoval alebo sa s ňou kdekoľvek na svete stretol.

Temnota viery Matky Terezy trvala takmer 50 rokov, až do jej smrti. Panna Mária ju v roku 1947 na túto skúšku pripravila v jednej vízii. V nej videla táto budúca zakladateľka rádu veľký zástup ľudí zahalený do temnoty, ktorú mala aj ona čoskoro prežívať. Panna Mária stála uprostred všetkých týchto ľudí, ktorých nazvala svojimi deťmi. Matka Tereza videla samu seba ako malé dieťa, ktoré stálo priamo pred Pannou Máriou. Bola pri nej tak blízko, že doslovne bola zahalená do jej prítomnosti.

 Amsterdame hovorí Matka všetkých národov o tom, že predchádzala svojho Syna. Biblicky to môžeme ľahko doložiť. Panna Mária vo svojom živote časovo skutočne predišla svojho Syna svojím áno pri zvestovaní, ale aj vo svojom utrpení a vo svojej misionárskej odovzdanosti. Spomeňme si len na jej návštevu Alžbety: tým, že Panna Mária ako prvá misionárka prináša Krista, sprostredkuje Jánovi posväcujúcu milosť, takže už v lone svojej matky bol naplnený Duchom Svätým, ako to archanjel Gabriel predpovedal Zachariášovi (por. Lk 1,15).

Už od útleho detstva doma v Skopje počúvala Agnes Gonxhe rozprávanie svojej Nona-Lok o tom, s akou hlbokou ľudskosťou a veľkým spolucítením sa Panna Mária ponáhľala k Alžbete. V priebehu rokov vždy nanovo povzbudzovala Nona-Lok svoju dcéru, aby príklad nebeskej Matky sama nasledovala, aby navštevovala chudobných, aby im pomáhala a prinášala im úľavu. Neskôr Matka Tereza svojim sestram, misionárkam lásky, opakovala slová svojej vlastnej mamy: „*Naša milá Pani sa náhlila, lebo láska k blížnemu nemohla čakať. Aké pekné by bolo, keby sme to mali stále na mysli!*“

V brazílskych faveloch

Sestry Matky Terezy si zobrali túto radu svojej zakladateľky k srdcu a robia tak až podnes. Samy seba vnímajú ako spolupracovníčky Panny Márie, tej Matky, ktorá ich takpovediac všade predchádza. Aj do povestných a všetkými obávaných chudobných štvrtí miliónového mesta Rio de Janeiro v Brazílii. (Favely - chudobné štvrte v Riu de Janeiro. pozn. red.) Núdz a problémy sú tu také veľké, že skupinu sestier, ktoré tam vykonávajú svoju misijnú činnosť, z ľudského hľadiska úplne presahujú. Napriek tomu sa tu v každodennom namáhavom živote misionárok, ktoré plne dôverujú Panne Márii a veria v jej pomoc, dejú neuveriteľné zázraky. Jeden veľmi pôsobivý zážitok zverejnil P. Leo Maasburg vo svojej knihe Matka Tereza: *Zázračné príbehy*. Zjavuje sa nám v ňom podmaňujúca moc Panny Márie; ako veľmi dokáže uľahčiť a urobiť plodnou aj tú najťažšiu misiu.

„V jednej z veľmi chudobných štvrtí v Riu, do ktorej sa neodváži vkročiť ani len polícia, sestry Matky Terezy pravidelne navštevovali rodiny a osamelých starých ľudí. V týchto faveloch vládne len slepé násilie drogovej mafie... Sestry, ktoré chceli ľuďom v tejto štvrti pomáhať, nechali najskôr na okraji štvrte putovnú sochu Panny Márie. To hneď prilákalo celý zástup detí a sestry sa s nimi začali modliť. Po skončení modlitby sa sestry spýtali, v ktorej rodine najnaliehavejšie potrebujú sochu Panny Márie. Prihlásilo sa jedno malé dievčatko. Spomenulo svoju matku, ktorá je vraj od istého času celkom zmenená a je úplne sama. Keď sestry išli s dievčatom domov, našli tam ženu vo veľmi zlom psychickom stave. Len na naliehanie dievčatka ich žena vpustila do domu. Potom im porozprávala o svojich strašných zážitkoch a tvrdých úderoch osudu. Drogová mafia jej upálila manžela a jeho zuhoľnatenú mŕtvolu zavesili pred jej dvere. Onedlho nato tá istá drogová mafia uniesla aj jej syna a ona našla pred dverami svojho domu jeho rozštvrtené telo. Sestry ju naučili modlitbu Zdravas, Mária a na deväť dní nechali u nej aj sochu Panny Márie.

Keď potom prišli opäť za ňou, dom našli uprataný a čistý. Žena bola vyrovnaná a psychicky celkom zdravá. „*Panna Mária ma uzdravila, nemôžete mi ju teraz predsa zobrať,*“ povedala sestram. Ony jej sochu Panny Márie, samozrejme, nechali. A táto žena je dnes spolupracovníčkou sestier Matky Terezy.“

Edel Mary Quinn

Keď Frank Duff v roku 1921 v írskom Dubline spolu s niekoľkými veriacimi ženami založil Máriinu légiu, ešte nikto netušil, ako toto laické mariánske hnutie zakrátko po celom svete rozpúta obrovský duchovný požiar. Táto malá, Panne Márii zasvätená skupinka chcela práve cez Pannu Máriu viesť svoje okolie k Ježišovi. Takúto cestu evanjelizácie im prostredníctvom svojich spisov ukázal sv. Ludovít Mária Grignon z Montfortu: „Pokorné Máriine deti vedia, že táto Matka je najistejšou, najľahšou, najkratšou a najdokonalejšou cestou k Ježišovi. Preto sa tejto Matke bezvýhradne odovzdajú.“

Jednou z najhorlivejších legionárok Panny Márie v Dubline bola Edel Mary Quinn, dievča s plavými vlasmi a so zmyslom pre humor, so silnými vodcovskými schopnosťami, športovo a umelecky nadaná; rada hrávala na klavíri a na husliach. Ako najstaršia z piatich detí sa musela zriekať mnohých vecí a už ako 17-ročná prijať prácu v jednej firme, aby tak mohla finančne podporovať rodinu. Jej otec, bankár, ale zároveň vášnivý hráč, prišiel takmer o všetko. Keď Edel Mary Quinn v roku 1928 ako dvadsaťročná sekretárka spoznala na jednom stretnutí Máriinu légiu a počula slová: „Dávame sa Panne Márii celkom k dispozícii, aby nás urobila nástrojmi sprostredkovania milosti,“ poprosila ihneď o prijatie.

S veľkou horlivosťou navštevovala starých a chorých, a to nielen počas dvoch hodín týždenne, aby si splnila svoju úlohu. Už čoskoro po svojej namáhavej práci v kancelárii tomu obetovala svoj krátky voľný čas každý večer a často dokonca aj nedeľné popoludnia. Mladá Edel sa dobre osvedčila, a preto jej Frank Duff zveril zodpovednú úlohu – vedenie skupiny, ktorá sa starala o prostitútky. Istý kardinál neskôr napísal: „Jej každodennou skúsenosťou boli kyslé tváre, nadávky, odmietanie, špinavá mestská štvrť, hmyz a bolesť, ktorú spôsobovala tejto jemnej duši bezbožnosť a skazenosť.“

Dievčatám z ulice sa venovala s elánom a nápaditosťou často až do polnoci, akoby to boli jej deti. Nasledujúci deň išla ráno o siedmej na svätú omšu a pomodlila sa ruženec. Pri všetkom nasadení si bola vedomá: „Nie je našou úlohou iba pracovať, ale ... posväcovať nás samých. Za tieto úbohé ženy sa treba veľa modliť a dostatočne sa obetovať. Chcem sa pokúsiť konať tak, ako by konala Panna Mária, a osvojiť si jej trpezlivosť a chápacú lásku.“ Úspech bol prekvapivý! V priebehu krátkeho času boli mnohé prostitútky ochotné presťahovať sa do ubytovne, ktorú zriadila výlučne iba pre ne.

Aj istý mladý Francúz si Edel hlboko cenil pre jej šľachetnú dušu. Keď ju ale požiadal o ruku, aby sa stala jeho ženou, priznala sa mu, že chce vstúpiť do kláštora klarisiiek v Belfaste, a to hneď, keď rodina bude schopná zaobísť sa bez nej. Boh mal však so svojou budúcou misionárkou iné plány. Edel začala vykašľávať krv a lekári jej diagnostikovali pokročilú tuberkulózu s veľmi malou šancou na uzdravenie. Po osemnástich mesiacoch v sanatóriu, stále ešte chorá, sa s úplnou samozrejmosťou vrátila späť k svojmu zamestnaniu a k svojej milovanej legionárskej práci. Mnohí sa tomu divili, ale sa ich to aj dotklo. Ona sama s vnútorným pokojom píše: „V knihe môjho života podávam Bohu

s detskou láskou novú stranu.“ A Pán Ježiš „zapísal“ túto stranu nečakaným spôsobom, keď v roku 1936 povolal 29-ročnú Edel medzi vyslancov Máriinej légie do východnej Afriky, kde založila stovky nových skupín na území dnešnej Kene, v Tanzánii, Ugande, Malawi a na ostrove Maurícius. Napriek mnohým námietkam, že ju posielajú na istú smrť, prijala Edel úlohu – priniesť Pannu Máriu do Afriky – veľmi rada. „Všetko pre neho cez Máriu!“ Toto bola jej devíza a počas trojmesačnej cesty loďou napísala Frankovi Duffovi: „Teším sa, že ste mi dovolili ísť. Ostatní sa budú tešiť neskôr.“ Súčasne veľmi dobre vedela, že bez Panny Márie nič nezmôže, preto si zvolila takéto životné heslo:

*Tak ako matka nosí svoje dieťa pod srdcom,
tak ako v nej dieťa žije a dýcha,
tak sa aj ja so zavretými očami
odovzdávam raz a navždy Panne Márii.
Nech ona účinkuje cezo mňa.“*

Edel Mary Quinn žila v Afrike 8 rokov a neustále sa snažila, „nešetriť sa pre Krista a úplne sa pre neho nechať stráviť,“ – ako to vyjadrila ona sama. Hneď pri príchode do Nairobi, v tomto malom babylone jazykov, rás a sociálnych skupín, jej udreli do očí problémy tamojších kresťanov. Aké veľké napätie vládlo medzi Európanmi, Indmi, Arabmi a rôznymi africkými kmeňmi! Všetci boli síce katolíci, ale každý mal svoj vlastný kostol a nikdy sa nestretávali. Edel si preto stanovila prvý cieľ: zjednotiť ich cez Pannu Máriu. Keď domáci počuli o jej pláne, povedali: „To, čo chceš, je nereálne. Nepoznáš Nairobi. Keby bola niekedy možná jednota všetkých týchto skupín, už by ju boli misionári, ktorí tu účinkovali, dávno úspešne dosiahli.“ Ale Edel sa nenechala odradiť a odvetila: „Prečo nedôverujeme Panne Márii? Ona vie, čo má urobiť. Dovoľme jej teda, aby to urobila.“

Jej dôvera bola už zakrátko odmenená a nemožné sa stalo možným; 24. apríla 1937, po šiestich mesiacoch prišli katolíci rôznych národností a rás, doteraz rozdelení nepriateľstvom a diskrimináciou, na prvé veľké stretnutie Máriinej légie do Kostola sv. Petra Clavera. Bok po boku sa jednomyselne a každý vo svojom materinskom jazyku zasvätili Panne Márii pred jej oltárom. To bola historická udalosť Katolíckej cirkvi nielen v Keni, ale dokonca v celej východnej Afrike a jeden z najšťastnejších dní v živote mladej Edel. Ona o tom povedala: „Presne takto sa to všetko dalo očakávať, keď pracujeme pre Pannu Máriu. Kľúčom ku každému úspechu je jednota s Pannou Máriou.“

Biskup z Nairobi John Heffernan vďačne napísal: „Po jednom roku práce Edel Mary Quinn sa zmenila atmosféra v mojej diecéze. Bez hluku priniesla ... katolíkom ... zárodok života. Sprostredkovanie milosti bolo citelné ... Podarilo sa jej zjednotiť osoby, ktoré som ja, ich biskup, a moji misionári zjednotiť nedokázali ... Božia ruka v tom bola viditeľná.“

Táto jemná írsky misionárka očakávala od Panny Márie rozkvet Cirkvi v Afrike v malom i vo veľkom. Vďaka „dobyvateľskej“ povahe sa jej život v Afrike odvíjal jedinečne a neopakovateľne. Na začiatku táto mladá 30-ročná žena už o piatej ráno čakávala na kraji cesty na nákladné auto plné afrických mužov, aby sa s nimi hodiny viezla po hrbolatých cestách pralesa k cieľu, do odlahlých misijných staníc a skrytých dedín, kam doposiaľ ešte nevkročila noha belocha. Svojou vernosťou modlitbe ruženca sa jej podarilo získať aj mnohých domorodcov rôznych kmeňov, africké ženy, školákov, analfabetov a malomocných, aby sami cítili zodpovednosť za rozvoj a šírenie viery a

angažovali sa tam, kde doposiaľ pracovali iba bieli misionári. Neskôr bola Edel na svojich, niekedy denne až 150-kilometrových dobrodružných cestách džungľou nezávislá, lebo po niekoľkých skúšobných hodinách dokázala jazdiť sama na svojom vlastnom „Rolls-Royce“ – na rozpadnutom starom aute, v ktorom bola na zadnom sedadle položená zbraň na ochranu proti divým zvieratám. Jazdila krajinou križom-krážom, a to i v horúčavách, tropickom daždi, v blate, s častými poruchami auta a s mnohými nedobrovoľne strávenými nocami v pralese. Aj pre zdravých misionárov by to bolo skutočné mučenie. A predsa sa táto krehká Írka nikdy nestázovala. Ani tie najväčšie útrapy a odpor nevedeli zabrzdiť jej radostné nasadenie v apoštoláte. Silu k tomu čerpala z každodenného svätého prijímania, z čítania knihy *Tajomstvo Márie* od sv. Ludovíta Máriu z Montfortu a predovšetkým zo svojej lásky k Bohu. „*Na to, aby sme dokázali našu lásku, máme iba jeden život, aj to možno len krátky,*“ hovorievala s úsmevom.

Dokonca aj vtedy, keď bola Edel opätovne pripútaná na lôžko – počas malárie, zápalu pľúc alebo tuberkulózy – a keď jej odporúčali úplný pokoj, využívala tento čas veľmi intenzívne. Konečne sa mohla v tichu modliť, pretože: „*Vo vnútri som klariska na africkej pôde,*“ hovorila. Chorá, no plná záujmu sledovala rast Máriinej légie vo svete, napr. v Austrálii alebo vo vtedajšej Barme a modlila sa za ňu. Zovšadiaľ prichádzali dobré správy o novozaložených skupinách a Edel, aj napriek vysokej horúčke, odpovedala denne až na 40 listov, posmelovala mariánske skupiny, rozdávala rady a školila nových vedúcich skupín. Našla si dokonca čas aj na zvládnutie svahilčiny, aby sa mohla rozprávať s domorodcami ich materinskou rečou.

Keď znova stála na nohách, podujala sa Edel – verná svojmu predsavzatiu: „*Musím sa stať nositeľkou milosti pre každú dušu; cezo mňa to musí urobiť Mária!*“ – na šesťtyždňovú misijnú cestu do Tanzánie, aby tam založila nové skupiny. Jej cesta viedla cez krásnu savanu na úpätí Kilimandžára, najvyššieho vrchu Afriky.

Najšťastnejším obdobím jej misie bol nakoniec polrok, ktorý v roku 1940 na pozvanie mariánskeho arcibiskupa Johna Leea strávila na ostrove Maurícius v Indickom oceáne. Dvadsať duchovných vodcov a skoro 300 činných členov sa spolu s arcibiskupom slávnostne modlilo zasvätenie Panne Márii. Arcibiskup posmeloval legionárov týmito slovami: „*Ak budete robiť váš apoštolát v duchu viery a zjednotení s Pannou Máriou, bude to mať veľký účinok a nik vám nedokáže odolať.*“ Keďže Edel nemohla osobne vytvoriť Máriinu légiu aj na susednom ostrove Réunion, urobili to legionári z ostrova Maurícius a v krátkom čase aj tam prekvitlo 60 mariánskych skupín.

V posledných mesiacoch života podnikla 36-ročná Edel ešte jednu 18-hodinovú cestu, počas ktorej utrpela srdcový záchvat. „*Som pripravená v každom čase, keď príde Panna Mária, aby si ma zobrala k sebe,*“ povedala odovzdane. Edel zomrela 12. mája 1944 s pohľadom upretým na sochu Panny Márie, ktorá ju sprevádzala na všetkých misiách a na každom stretnutí.

Semienko klíči v Číne

K keď sa Edel dozvedela o tom, že je nádej vytvoriť Máriinu légiu aj v Číne, mala veľkú radosť a bola ochotná ísť na Ďaleký východ ihneď po ukončení svojho diela v Afrike. Duchovne to aj uskutocnila! Reálne to urobil arcibiskup Antonio Riberi (1897-1967), ktorý ako apoštolský delegát pre Afriku pozorne sledoval a v tridsiatich troch diecézach aj podporoval mariánsky apoštolát. Bol totiž

presvedčený, že: „...Máriina légia je zázrakom modernej doby a jedným z najväčších darov Panny Márie modernému svetu.“

Neskôr (v roku 1947) ako nuncius v Číne vrelo odporúčal Máriinu légiiu všetkým biskupom a od roku 1948 ju všade propagoval ako ochranný štít proti hroziacemu komunizmu v obrovskom „kráľovstve stredu“. „Bez obdivuhodného úspechu apoštolátu Edel Mary Quinnovej by som k tomu nikdy nenašiel odvahu. Ale keď si Boh dokázal poslúžiť týmto smrteľne chorým dievčaťom, aby oživil kontinent, akým je Afrika, bolo to potom presne to, čo sme potrebovali... Tak Edel, skrytá v africkej divočine, prispela k záchrane Číny bez toho, aby o tom vôbec vedela.“

Rozvoj mariánskeho hnutia v Číne prekonal všetky očakávania. Do januára 1951 bolo aj napriek silnému komunistickému prenasledovaniu založených 1000 mariánskych skupín v deväťdesiatich diecézach; z nich počas prenasledovania vzišlo 4000 mučeníkov.

Najúspešnejšia misionárka

Začiatkom 16. storočia dokázala Panna Mária v Mexiku to, čo sa tam nepodarilo všetkým misionárom dohromady. Počas siedmich rokov si prostredníctvom zjavení v Guadalupe získala srdcia Aztékov. Viac ako deväť miliónov Indiánov prijalo katolícku vieru. Panna Mária sa prejavila ako úspešná misionárka nielen v Južnej Amerike, ale dodnes aj v Európe koná neuveriteľné zázraky obrátenia.

Národ sa obracia na katolícku vieru

*N*apríklad v meste Šiluve (v Litve) sa v roku 1608 zjavila Panna Mária. Vďaka tomuto zjaveniu v krátkom čase všetci veriaci kalvíni prestúpili do Katolíckej cirkvi. Osemdesiatšesť rokov pred touto udalosťou bolo totiž celé mesto donútené prijať kalvínsku vieru pod nátlakom tamojšieho šľachtica Zabeliho. Bezradný miestny farár Jonas Holubka ukryl milostiplnú ikonu Panny Márie spolu s ostatnými liturgickými predmetmi v železnej truhlici, ktorú zakopal pod blízkou skalou. Keď však v Šiluve umrel posledný katolík, nevedel už nikto o tomto zakopanom poklade. A práve pri tej skale, kde bola ukrytá ikona, sa pastierikom zjavila Panna Mária. Deťom však nikto neveril. Vzápätí na to sa tamojší kalvínsky pastor snažil zabrániť týmto „katolíckym podvodom“. Ale aj on uvidel Pannu Máriu plakať, presne tak, ako to opisovali samotné deti. Jej slzy sa natoľko dotkli srdc ľudí, že všetci obyvatelia mesta prestúpili na katolícku vieru.

O desať rokov neskôr, 8. septembra na sviatok Narodenia Panny Márie, prijalo vyše 11 000 ľudí sväte prijímanie na mieste zjavenia. Istý vyše storočný slepec mal víziu miesta, kde sa nachádzala skrytá originálna ikona. Podľa jeho popisu obraz našli a hneď začali prichádzať veriaci z celej Litvy, aby si ho uctili. Panna Mária sa prejavila ako pravá matka a na dôveru svojich detí odpovedala nespočetným množstvom zázračných uzdravení. V roku 1775 pápež Pius VI. vydal dekrét, v ktorom

bola uznaná autenticnosť zjavení Panny Márie v Šiluve. Dokonca ani v rokoch 1945-1990, keď bola Litva súčasťou Sovietskeho zväzu, sa komunistickému režimu nepodarilo zabrániť každoročnej slávnosti na počesť zjavení; slávnosti, ktorá trvala osem dní. Každý rok na sviatok mena Panny Márie prichádza do Šiluvy do 200 000 pútnikov za svojou nebeskou Matkou. Kardinál Vinčentas Sladkevičius, ktorý trpel veľa rokov počas komunistického prenasledovania, 8. septembra 1991 opätovne zveril novú evanjelizáciu litovského národa pod ochranu Panny Márie.

Matka milosrdenstva, Kráľovná Litvy

Celosvetovo je známa aj *Matka Božia Ostrobramská* vo Vilne, v hlavnom meste Litvy. V roku 1652 sa ikona Matky milosrdenstva dostala do Vilna, kde ju umiestnili najprv nad jednu z deviatich brán mestských hradieb. Každý, kto vstupoval do mesta alebo ho opúšťal, pozdravil Božiu Matku. Neskôr v roku 1671 karmelitánski mnísi postavili nad oblúkom brány kaplnku, do ktorej bola ikona premiestnená. Takto bola chránená pred vetrom a zlým počasím a zároveň prístupná modliacim sa veriacim. Vyše 8 000 strieborných ďakovných tabúľ svedčí o milostiach získaných na príhovor Panny Márie.

Jedným z takýchto votívnych darov Panne Márii je aj strieborný polmesiac, ktorý krásli ikonu od roku 1849. V roku 1927 pápežský nuncius slávnostne korunoval Božiu Matku dvoma zlatými korunami: jednou za kráľovnú štátu, druhou za kráľovnú Cirkvi. Na tejto nezvyčajnej slávnosti sa preto zúčastnili nielen poľský prímás a 28 biskupov, ale aj veľa štátnych hodnostárov, ba dokonca aj samotný prezident. Pri tejto príležitosti pápež Pius XI. dekrétom udelil Božej Matke titul Matka milosrdenstva.

Počas druhej svetovej vojny a ani počas komunistickej nadvlády nebola kaplnka nad Ostrou bránou ani raz zavretá. Kresťania sem prichádzajú z Poľska, z Bieloruska, ako aj zo širokého okolia. Či už sú to rímskokatolícki veriaci, či ortodoxní, či gréckokatolíci, všetci u Matky milosrdenstva hľadajú útechu, radu, uzdravenie a ochranu. Tam Matka zjednocuje svoje deti takým výnimočným spôsobom, akým to nedokáže žiaden kňaz a ani žiaden misionár.

Tažko vydobyté áno

*Vkladaním rúk J. E. kardinála Maura Piacenzu v Bazilike Svätého domu v talianskom Lorete prijal Christoph Alfons Maria Herre (z Weissenau pri Ravensburgu v Nemecku) 10. mája 2014 sviatosť kňazstva. Za svoje áno kňazskému povolaniu vďačí predovšetkým Panne Márii, a preto je preňho zvlášť významné a napĺňa ho radosťou, že prijal vysviacku práve na tom mieste, kde Panna Mária pri zvestovaní vyslovila svoje rozhodujúce áno vykúpeniu ľudstva.
P. Alfons Maria nám porozprával o svojej ceste k povolaniu kňaza.*

*B*ola to dlhá cesta, kým som dokázal povedať áno môjmu kňazskému povolaniu. Pochádzam síce zo silnej katolíckej rodiny a bol som dokonca aj hrdý na to, že som mal veľa priateľov medzi kňazmi, no že by som sa ja sám chcel stať kňazom, to bolo to posledné, čo by som si bol prial. Vlastne ani neviem, prečo to tak bolo, no spomínam si, že som asi ako jedenásťročný po prvýkrát pocítil volanie. Vnútorne som celkom spontánne odpovedal: *„Stať sa kňazom? Len cez moju mŕtvolu!“* Ja sám som sa zľakol tejto mojej reakcie a naozaj som mal strach, že tej noci zomriem. Preto som vrúcne poprosil Pána Ježiša o odpustenie, no vyhýbal som sa hovoriť s niekým na túto tému.

Roky prešli a ja som sa učil za mechanika. Pri prehliadke závodu sme prechádzali jedným oddelením, kde robotníci museli robiť veľmi nudnú prácu. Jeden z mojich kamarátov poznamenal: *„To je tá najhoršia práca, ktorú si človek dokáže predstaviť.“* Ešte skôr, ako som si to stihol uvedomiť, som odpovedal: *„Nie, stať sa kňazom je ešte horšie!“* Môj priateľ bol touto mojou reakciou prekvapený rovnako ako ja.

O niekoľko rokov neskôr, počas civilnej služby, som musel podstúpiť veľký vnútorný boj, no sám som pritom jeho zmysel nechápal. Jeden priateľ cistercián ma pozval, aby som si s ním pozrel dokumentárny film o mníchoch a ich živote. Bol to veľmi nudný film, no srdce sa mi aj napriek tomu rozbúchalo a bol som úplne rozrušený. Každé ďalšie pozvanie na podobné filmy som odvtedy odmietal s odôvodnením, že sú pre mňa príliš nudné. O krátky čas nato, keď som bol raz na spovedi, spovedník sa ma spýtal, či som nikdy nemyslel na kňazské povolanie. Povedal mi tiež, že by som nemal čakať na zážitok podobný obráteniu svätého Pavla. To ma riadne nahnevalo. Ako sa opovažuje položiť mi takúto otázku, keď ma vlastne vôbec nepozná?! V duchu som potom povedal Ježišovi: *„Keď chceš mať zo mňa kňaza, tak ja potrebujem stopercentné potvrdenie, skutočný pavlovský zážitok.“*

Prostredníctvom mojich rodičov a duchovných cvičení s pátrom Buobom som sa zoznámil s mariánskym zasvätením podľa Grigniona z Montfortu a takto som sa aj ja zasvätil Panne Márii. Horlivo som sa denne modlil za svoju budúcu manželku a sníval o rodine s veľkým krdlom detí. Keď som sa v decembri 2003 zúčastnil na duchovných cvičeniach, ktoré mali tému Zvestovanie, počas adorácie som silno pocítil Ježišovo volanie ku kňazstvu. Vtedy som mu dal sľub: *„Keď naozaj chceš, aby som sa stal kňazom, tak mi to musíš celkom jasne, stopercentne ukázať. Ja dokončím svoje inžinierske štúdium a sľubujem ti, že si nebudem hľadať žiadnu priateľku, len aby som bol slobodný pri svojom rozhodovaní. Ale ak nedostanem od teba žiadnu jasnú odpoveď, hneď po štúdiu si nájdem dievča a ožením sa.“* To bolo po prvýkrát v mojom živote, že som sa otvoril pre možnosť kňazského

povolania. Dnes to považujem za milosť, ktorú mi vyprosila Panna Mária, keď som sa jej zasvätil. Na Turíce 2004 ma pozval dôstojný pán Sauter na púť do Amsterdamu na modlitbový deň. Vrátil som sa taký šťastný a tak naplnený láskou k Panne Márii, že som sa plný elánu denne modlil celý ruženec a modlitbu Matky všetkých národov z Amsterdamu. O niekoľko mesiacov som prijal ponuku semestrálnej praxe v Južnej Afrike. Bolo tu pre mňa tolko nového! Veľa ponúk na zábavu, oslavy, diskotéky, bary, pláž, výlety,... jednoducho som si mohol vychutnávať život. Na modlitbu mi veľa času nezvýšilo, a tak som si pomyslel, či to nie je znamenie, že nie som povolaný ku kňazstvu, pretože inak by mi Boh nebol dal možnosť, aby som sa sem dostal.

K keď som sa potom v máji 2005 vrátil späť do Nemecka, uvedomil som si, ako môj život viery veľmi utrpel. Aby som sa vnútorne znova dal do poriadku, prihlásil som sa na duchovné cvičenia pre mladých. Tam som mal počas svätej omše vnútorný zážitok, pri ktorom mi Pán Ježiš daroval to dohodnuté stopercentné potvrdenie môjho povolania. Všetky moje námietky sa rozplynuli. Schopnosti, o ktorých som si myslel, že ich nemám, mi predsa môže darovať On, keby som mu dôveroval. Nie je On Boh? „Miluješ ma?“ spýtal sa Pán Ježiš Petra predtým, ako mu zveril svoje stádo. Slzy mi vstúpili do očí a ja som vedel, že dlhujem Pánovi odpoveď. Ale cítil som, že moja odpoveď je veľmi vážnou záležitosťou a vyžaduje úplnú odovzdanosť môjho života a mojich plánov. „Áno, Pane, ty vieš, že ťa milujem.“ Uzavrel som s Bohom dohodu. On mi daroval svetlo, a tak som musel aj ja dodržať môj slub. Necítil som pri tom vôbec žiadnu radosť, pretože takto sa rozplynul aj môj sen o rodine s mnohými deťmi. Z týchto duchovných cvičení som sa vrátil úplne rozrušený. No nehovoril som s nikým o tom, čo sa odohralo v mojom vnútri, svoje tajomstvo som zveril iba dôstojnému pánovi Sauterovi. „Ja však nechcem žiť ako diecézny kňaz, potrebujem spoločenstvo – rodinu.“ Pán farár Sauter, ktorý je duchovne úzko spojený s Rodinou Panny Márie, vybavil pre mňa stretnutie s pátrom Paulom M., zakladateľom spoločenstva, v ktorom dnes žijem. Páter Paul ma veľmi posilnil tým, keď mi povedal, že verí v pravosť môjho kňazského povolania. Ukázal mi však, ako mi aj Boh vo svojej láske dáva úplnú slobodu rozhodnutia. Pozval ma, aby som raz navštívil Rodinu Panny Márie v Ríme – kedykoľvek budem chcieť. Na rozlúčku mi daroval malý obrázok Matky milosrdenstva, Kráľovnej Litvy. Povedal mi: „Nos túto ikonu vždy pri sebe. Ona ťa povedie správnou cestou.“

*T*o som robil a ona splnila svoj slub. Sprvoti som o svojich plánoch porozprával len mojej mame. Bola veľmi šťastná a priznala, že vo svojom srdci už vedela o mojom kňazskom povolaní. Jej citlivá a prívetivá láska mi bola veľkou pomocou v prvých mesiacoch, kým som to potom neprezradil celej rodine a mojím priateľom. Boli veľmi prekvapení; predovšetkým moji spolužiaci. Keďže som mal o krátky čas ukončiť štúdium, dokončil som svoju diplomovú prácu a ako novopečený diplomovaný inžinier som letel vo Veľkom týždni 2006 do Ríma. Keď som dorazil do seminára, prijali ma tam s takou láskou, že som sa okamžite cítil ako doma. Dni Veľkého týždňa a Veľkej noci boli pre mňa nádherným zážitkom. Ustavične som Bohu ďakoval, že ma sem priviedol a že ma povolal za kňaza.

Aby som sa ubezpečil o tom, že som nepadol za obeť eufórii, ale že som skutočne prišiel na to miesto, ktoré Boh vyvolil pre mňa, prosil som Pannu Máriu o znamenie, pretože som vedel, že na ňu sa môžem spoľahnúť. Chcel som si ešte urobiť 33-dňovú prípravu na zasvätenie podľa sv. Ludovíta M. Grignona, aby som potom aj moju cestu ku kňazstvu zasvätil Panne Márii. Bez akéhokoľvek plánovania padol 33. deň mojej prípravy na 31. máj, na ten deň, o ktorom v amsterdamských posolstvách hovorí Matka všetkých národov ako o dni, keď má byť vyhlásená dogma. V spoločenstve plánovali na tento deň púť do Loreta, aby si tam vo Svätom dome z Nazareta obnovili zasvätenie Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie. Jasnejšiu odpoveď mi Panna Mária nemohla dať!

Nedokážem opísať radosť, ktorá ma naplňala. Áno, v Lorete sa začala moja cesta ku kňazstvu a teraz som tu mohol dokonca prijať kňazskú vysviacku.

*D*nes chcem Bohu len ďakovať za jeho veľkú trpezlivosť, ktorú mal so mnou, a za jeho lásku, ktorá ma nikdy nenútila, no neustále sa o mňa uchádzala. Už neexistuje pre mňa na svete nič krajšieho, ako žiť pre neho a smieť byť jeho apoštolom.

„Nie je možné pochopiť kňaza bez svätej Eucharistie a svätá Eucharistia by neexistovala bez kňaza. Preto sa kňaz nikdy dokonale nenaplní, keď nie je Eucharistia centrom a koreňom jeho života; všetka jeho aktivita nie je ničím iným ako vyžarovaním Eucharistie.“

Z kázne kardinála Maura Piacenzu

Bohu nič nie je nemožné

Pre čerstvých novomanželov Monicu Battelli a Marca Manzaroliho z Riccione v Taliansku je Panna Mária skutočne hviezdou, ktorú nasledujú. To však nebolo vždy tak. Monica prijala ako prvá milosť obrátenia, ktorú jej v Medžugorí sprostredkovala Kráľovná pokoja. Na svojej svadobnej ceste do Ríma nás navštívili a naplnení radosťou nám porozprávali, ako ich Panna Mária priviedla k Ježišovi i k sebe navzájom.

*M*onica: Riccione, jedno z najznámejších dovolenkových miest na pobreží Jadranského mora, je výnimočným mestom. Popri mnohých oddychových ponukách pre turistov tu nechýba, samozrejme, ani čulý nočný život so svojimi typickými a známymi nerestami, vrátane obchodovania s drogami. Ako mladej mi bolo úplne samozrejmé tráviť víkendy a letné noci s priateľmi na diskotékach a potom opitá padnúť skoro ráno do postele. Moji rodičia si oprávnenne robili o mňa starosti a hľadali spôsob, ako by ma ochránili. V jednej budove vedľa hotela môjho otca sa uvoľnili priestory, v ktorých on zriadil bar a ponúkol mi, aby som prevzala zodpovednosť za obchodné záležitosti a za zamestnancov. Keďže som nemala žiadnu trvalú prácu, prijala som to. Ako 23-ročná som sa cítila poctená, že mi otec zveril vedenie takéhoto podniku. Náš bar sa stal veľmi obľúbeným a už čoskoro sme boli v celom meste známym podnikom. Ja som si vychutnávala pocit, že som stále stredobodom pozornosti, či už návštevníkov baru, alebo ako šéfka personálu. Páčilo sa mi byť medzi ľuďmi a mať úspech. Táto úloha si však vyžadovala všetok môj čas a silu. Otvárali sme ráno o 5.30 a zatvárali sme na ďalšie ráno o 4.00, a to sedem dní v týždni.

Marco, s ktorým som sa priatelila od mojich dvadsiatich rokov, si veľmi prial, aby mohol so mnou tráviť viac času. Preto sme sa nasťahovali do spoločného bytu v nádeji, že sa tým náš vzťah prehĺbi. Túžila som si založiť rodinu, ale keďže som „doma“ bola vlastne len pár hodín v noci, naša láska sa rozvíjať nemohla. Marco, samozrejme, za týchto podmienok nebol ochotný uzavrieť so mnou

manželstvo. Toto bola prvá veľká porážka v mojom živote; po prvýkrát som nedostala, čo som chcela. Odlúčenie od Marca ma voviedlo do existenčnej krízy. Prerušila som prácu na tri mesiace a upadla som do starého štýlu života. Konečne voľná, chcela som si užívať život. Ale diskotéky s tancom, alkoholom, šport, starostlivosť o telo a moderné oblečenie, to všetko mi nedonieslo to očakávané šťastie. Bola som nepokojná, nespokojná, frustrovaná a mala som úplne pomýlené predstavy o živote. Hoci som bola pokrstená a vychovaná ako katolíčka, z mojej viery sa zachovalo už len presvedčenie, že asi musí existovať ešte nejaké vyššie bytie, ale nevedela som, ako to mám nazvať. Môže mi dať reiki odpoveď na moje otázky? Ale už po prvom stretnutí reiki som pochopila, že to nebolo ono. Niektorí z mojich priateľov sa stali budhistami v nádeji, že tam nájdu svoje životné šťastie. Ale keď som videla techniky uvoľňovania sa, ktoré mi navrhovali v meditačnej skupine, bola som šokovaná. Potom som si myslela, že riešením mojich problémov bude možno nejaký autogénny tréning; veď som napokon bola zvyknutá rozhodovať o všetkom sama. O Bohu, ktorý ma dokáže obdarovať, som nemala ani najmenšie poňatie. Moja teta, ktorá vnímala moje hľadanie, mi darovala knihu o Medžugorí. Akosi ma zaujala a zapáčila sa mi. A moja zvedavosť ma pobádala hľadať ďalej. Preto som sa rozhodla prijať pozvanie a spolu s pútnickou skupinou cestovať ku Kráľovnej pokoja.

September 2011: Počas celej našej cesty som si uchovala skeptický postoj. Počúvala som svoju hudbu, zostávala som vo vlastnom svete a všade som chodila ako kritická pozorovateľka – s odstupom. Tak prešli moje dni v Medžugorí bez toho, žeby som bola zažila niečo zvláštne. V pútnickom autobuse na spiatocnej ceste sa ma milosť konečne mohla dotknúť. V jednom jedinom okamihu som si hlboko uvedomila, že Panna Mária naozaj existuje. Zároveň sa mi otvorili oči a videla som svoj vlastný život. Pochopila som, že všetky pôžitky vôbec nesúviseli s pravým šťastím, a spoznala som, že mám dušu, pre ktorú som však už roky nič neurobila. Nikdy som sa nemodlila, nikdy som nešla do kostola, žila som len zo svojej vlastnej sily a podľa mojich vlastných predstáv; celé hodiny som trávila pestovaním svojho tela, ale na svoju dušu som nikdy nemyslela. Napriek môjmu nezáujmu sa Panna Mária o mňa starala. Ona ma miluje, hoci ja som ju ignorovala! To bol neuveriteľný objav a vtedy som si pomyslela: *„Nie, nemôžem ďalej žiť ako doteraz, musím zmeniť svoj život – ale ako?“* Bolo toho veľa, čo nebolo v poriadku.

Od tohto okamihu som cítila, že som bola dlžníčkou Boha a Panny Márie. Chcela som opätovať ich lásku, ale nevedela som ako. Nemohla som im ani zavolať, ani im dať materiálny darček; čím by som im teda mohla urobiť radosť? Tu som si pomyslela: *„Jednoducho urobím to, o čo prosí Panna Mária v Medžugorí, tým jej určite budem môcť dokázať moju lásku.“*

Jednoducho robíť to, čo nám hovorí

K keď som prišla domov, začala som sa každý deň modliť ruženec, v nedeľu chodiť na svätú omšu a raz v mesiaci pristupovať k sviatosti zmierenia. Vďaka tomu som ihneď pochopila, že svoje noci už viac nechcem tráviť na diskotékach, že sa musím inak obliekať a ináč vyjadrovať a svoj hnev si jednoducho nesmiem vybíjať na druhých. Potom som sa pridala k jednej modlitbovej skupine, kde som spoznala Pána Ježiša a naučila sa milovať ho. Chcela som teda robiť to, o čo nás prosí. Preto som v nedeľu zavrela bar a nepracovala som až do štvrtej hodiny. S bolesťou som musela uznať svoju vlastnú spoluvinu na tom, že sa ľudia dostali do démonických závislostí; sama som ako atrakciu už roky pozývala na Halloween istú ženu, ktorá veští z kariet. Aj s tým som prestala, keď som to hlboko oľutovala a vyspovedala sa z toho. Na základe týchto rozhodnutí rapídne klesli príjmy môj-

ho baru. Ale to ma neznepokojovalo, pretože konečne som našla vnútorný pokoj, ktorý všetko vyvážil. Zároveň som spoznala, že som mnohé roky viedla taký život, aký odo mňa očakávali iní, ale nikdy som sa vlastne nedostala k sebe, k tej Monice, akú Pán Boh stvoril a ako si ju on predstavoval. Čím viac som sa modlila, tým viac som sa spoznávala; objavila som, kto som a k čomu som bola stvorená. Nebola som stvorená ako podnikateľka, ale predovšetkým ako tichá duša. Chcela som objaviť povolanie, ktoré mi Ježiš daroval; vedela som, že len tak dokážem byť šťastná.

Pochopila som tiež, že musím ukončiť svoje sexuálne vzťahy, no necítila som sa dosť silná na takúto obeť. Keď som sa modlila na tento úmysel a prosila o svetlo, vždy sa mi vybavili v mysli slová zo Svätého písma: „*Bohu nič nie je nemožné!*“ (Lk 1,37) A naozaj – dostala som silu: po prvé, že som opustila bar a odovzdala som ho do iných rúk s dôverou, že mňa bude viesť Panna Mária; a po druhé, že som sa rozhodla žiť zdržanlivo až do svadby. Moji priatelia ma najprv vysmiali, ale keď po čase zbadali, že som stále istejšia a dôslednejšia, začali ma so záujmom počúvať, keď som im rozprávala o Ježišovi a o tom, ako počúva moje prosby a vyslyší ich. Sem-tam som bola v kontakte aj s Marcom. Ani pred ním som nechcela skrývať, že som bola do Ježiša naozaj zaľúbená. Moje nadšenie pre vieru ho urobilo až natoľko zvedavým, že sa sám začal modliť a chodiť na sv. omšu. Stále častejšie sme sa stretávali v kostole.

Vždy bolo mojím snom založiť si rodinu. Ale teraz som vedela, že sa stanem šťastnou len s kresťanským založeným mužom; a toho mi musel Ježiš darovať, pretože ja som nepoznala žiadneho veriaceho muža v primeranom veku. O čo viac som sa modlila za obrátenie môjho budúceho manžela, o to častejšie som „náhodou“ stretala Marca. A keď som si všimla, že aj jeho Ježiš priťahoval, kládla som si otázku, či to nakoniec predsa len nebude on, ktorého mi Pán určil. Keď som mu porozprávala, že som sa rozhodla žiť zdržanlivo až do svadby, bol najprv veľmi prekvapený, ale potom mi odpovedal: „*Milujem ťa tak veľmi, že by som pre teba urobil čokoľvek; rád prinesiem aj túto obeť.*“ Tak sa začal náš pravý príbeh lásky podľa Ježišových pravidiel a pod ochranou Panny Márie. Bolo to nádherné obdobie do našej svadby. Sobáš sme mali 2. marca 2014 v našom farskom kostole v Riccione.

Keď jedného dňa prišli pútnici z Neapola k sv. pátrovi Piovi, aby si od neho vyžiadali radu, poslal ich domov so slovami: „*Prečo prichádzate ku mne? Veď máte v Neapole pátra Dolinda, svätca.*“ Tým myslel na dona Dolinda Ruotola (1882 – 1970). Tento sväto žijúci muž, ktorý bol za svojho života veľmi zaznávaný, dokonca prenasledovaný, zanechal po sebe mnohé teologické spisy a ako prorok a svedník ďaleko predstihol svoju dobu. Svojim duchovným deťom odkázal: „*Keď zomriem a ty prídeš na môj hrob, zaklop. Aj z hrobu ti odpoviem: Dôveruj Bohu!*“ Monica, ktorá o tom vedela, dôverovala orodovaniu tohto veľkého neapolského svätca. V tom čase, keď hľadala svojho budúceho manžela, putovala na hrob dona Dolinda a trikrát naň zaklopala s prosbou: „*Obráť toho muža, ktorého mi Ježiš vyvolil za životného partnera, nech je to ktokoľvek!*“ O niekoľko týždňov si v modlitbovej skupine losovali kartičky s menom svätca, ktorý sa mal na celý rok stať duchovným priateľom a ochranným patrónom toho, kto si ho vylosoval. A Monica si pomyslela, že by to Marca, ktorého stretávala v kostole čoraz častejšie, určite potešilo, keby aj on dostal jedného svätého, ktorý by ho v nasledujúcom roku zvláštnym spôsobom sprevádzal a ochraňoval. Preto vytiahla jeden lístok aj pre neho. Bolo na ňom napísané: Don Dolindo Ruotolo. Monica tomu sotva dokázala uveriť, ale po istom čase veľmi dobre pochopila, že to nebola žiadna náhoda.

*M*arco: Keď som spoznal Monicu, mal som 22 rokov. Fascinovala ma, lebo bola živá a veselá. Všetci chlapci ju obletovali, a tak bolo pre mňa veľkou ctou, že si všímala práve mňa, hanblivého mladého muža. Keď nás prešlo prvé zaľúbenie, nemali sme to v našom vzťahu ľahké a nevedel som si Monicu predstaviť ako moju manželku, pretože svoj život trávila vlastne vo svojom bare a pre seba sme nemali takmer žiaden čas. Aj keď to bolo bolestivé, bol som predsa len celkom rád, keď sme sa rozišli. Do tohto obdobia odlúčenia spadá Monikino obrátenie. Aj keď sme sa vidali len zriedka, všimol som si, že sa cez svoj nový vzťah k Panne Márii úplne zmenila. To zo mňa urobilo veľkého zvedavca. Plná elánu mi rozprávala o Ježišovi, a pretože som ju miloval, otvoril som sa tomuto nádhernému svetu viery aj ja. Po desaťročiach som šiel opäť na svätú spoveď a nanovo som objavil svoju lásku k Ježišovi, ktorého som mal ako malý chlapec veľmi rád. Odkedy som prijal Pána Ježiša do svojho života, už viac nenadávam a so svojimi zamestnancami zaobchádzam s väčším rešpektom. Vďaka Panne Márii sme našli spoločný ideál a neopísateľné šťastie.

*„Keď si osvojíme slová archanjela Gabriela a svätej Alžbety
z modlitby Zdravas' Mária,
cítíme, že sme pobádaní vždy znova a znova
hľadať v Márii, v jej náručí a v jej srdci,
požehnaný plod jej života.
(porov. Lk 1, 42)“*

*Apoštolský list pápeža Jána Pavla II.
o ružencí*